

BAKOS PÉTER

CSILLAGÖSVÉNY

Csillagösvény

Bakos Péter

2019

Underground Kiadó Kft.

www.undergroundkiado.hu

Minden jog fenntartva!

Előszó

Gyerekkorom óta érdekel az írás, melyre hobbiként tekintek. Sosem gondoltam, és sosem fogom úgy gondolni, hogy ebből bármi komolyabb kisülhet. Élvezem az írást, és azt, hogy valami egyedit, újat alkothatok. Itt jegyezném meg, hogy nem vagyok ebben tehetséges, vagy épp korszakalkotó zseni. Sokáig csak a fiókom mélyének írtam, de aztán rá vettek, hogy adassam ki az írásaimat. Az első regényem 2015-ben jelent meg Lélek Felhők címen. Ez pedig a második regényem, ami kész könyvként jelenik meg.

Ha úgy döntenész, hogy tőlem olvasol, azt előre is köszönöm, és előre elnézést szeretnék kérni a könyvemben lévő hibákért.

Építő jellegű kritikának pedig nagyon örülök. Azzal, és bármi mással keress bátran a **bakospeteriro@gmail.com** email címen.

Köszönöm, és jó szórakozást kívánok!

Első fejezet

Hol vagyok? Riadtan ülök fel. Ez nem a szobám. Mi történt? Nem értek semmit. A szobámban kellene lennem. Este ott feküdtem le, tisztán emlékszem. Most viszont teljesen máshol vagyok.

Erőt veszek magamon, és az engem uraló félelmen. Kissé kába vagyok, és lüktet a fejem. Mintha jól fejbe vágtak volna. A tarkómhoz kapok, oda, ahol próbál kitörni belőlem a fájdalom. Nem érzek púpot, vérzést, semmit. Nincs jele annak, hogy leütöttek volna. Nincs jele semminek sem... Próbálok emlékezni arra, hogy mi történhetett, de nincsenek emlékeim... nem emlékszem semmire, nem emlékszem senkire...

A kusza káoszról, mely a fejemben uralkodik, hirtelen felszínre tör a felismerés, hogy arra sem emlékszem én ki vagyok. Csak a nevemre... Noel.

Ettől csak még jobban összezavarodom. Egész lényem átjárja a rettegés, és a kétségbeesés. Csupán egy halvány emlék képe dereng előttem. Egy estéről... talán a tegnapi estéről, de nem biztos. Most ebben a pillanatban semmi sem az.

Felállok a nyirkos, fűvel borított talajról. Fogalmam sincs, hogy hogyan kerültem ide. Lábaim elnehezednek, és képtelen vagyok megmozdulni. Próbálok vissza emlékezni, de nem megy. Semmire sem emlékszem, csak arra, hogy iszom még egy fél pohár vizet. Elzárom a csapot, és a szobámba vonzoló fát teszem. Ám ez itt nem a lakásom, nem a szobám, és ez itt rajtam nem az én ruhám. Ez itt egy erdő széli tisztás. Rajtam pedig boksz helyett egy sötétkék farmer, és egy sötétzöld, cipzáras felső van. Még sosem láttam ezeket a ruhadarabokat. Sem pedig ezt a tájat. Más minden, még a levegő is. Sokkal párásabb, mint otthon. A meleg pedig fullasztó. A nap magasan az égen jár, melyet felhők csak idébb-odább tarkítanak. Fogalmam sincs, hogy mennyi az idő. De nem is érdekel. Csak az érdekel, hogy innen elmenjek. Haza akarok menni. Ki akarok innen jutni, de nem tudom, hogy merre induljak. Elbizonytalanodom. Körbe fordulok. Mögöttem egy hatalmas erdő terül el. Előttem pedig egy tisztás, melynek másik oldalán újabb erdő található. Nem ismerem ki magam jól idekint. Ezért csak a megérzéseimre hagyatkozhatok. Azok pedig azt súgják, hogy kerüljem el az erdőt, méghozzá jó messziről.

Az egész olyan kísérteties. Hatalmas a csend. Csupán a szél által mozgatott fák susogása hallható, semmi más. Sehol egy állat, és sehol egy ember. Csak én vagyok, és ez a hely, mely a frászt hozza rám. Épp ezért indulnom kell. A lábaimra nézek, majd az előttem elterülő tisztásra.

A zöld, bokáig érő fű halk susogással fogad, én pedig bizonytalan léptekkel indulok el. Nem vagyok biztos benne, hogy ez a helyes lépés. Igazából fogalmam sincs, hogy mi lenne helyes. Csak azt tudom, hogy mennem kell. El innen, minél hamarabb, minél messzebbre.

Lépteim szaporázva egyre messzebb jutok az erdő szélétől, ahol magamhoz tértem, ám egyre közelebb kerülök a tisztás másik felén rám váró rengeteghez. A fák sűrűn, egymáshoz közel helyezkednek el. Nem látni szinte semmit sem odabent, és ez megrémiszt. Nem tudom mi vár ott rám. Fogalmam sincs arról, hogy biztonságos-e?

Megállok. A hátam mögé pillantok, már félúton járok. Most már nem fordulhatok vissza, nem tehetem meg. Mennem kell. Nem szabad visszafordulnom, el kell tűnnöm, nem tudom miért, de úgy érzem, itt nem vagyok biztonságban. Azok, akik ide hoztak, eljöhettek értem, ám azt nem engedhetem meg, hogy megint elájuljak. Nem akarok megint egy idegen helyen ébredni... csak otthon. Az ágyamban. Az ágyamban, melyről azt hittem biztonságos, ám ők pont onnan ragadtak el. Az éjszaka közepén raboltak el, és hoztak ide erre az ismeretlen helyre.

Vajon miért tették ezt? Mi a céljuk ezzel? Mit akarnak tőlem? És kik is azok valójában, akik ezt tették?

Nagyot nyelek a felismeréstől, hogy mennyire kiszolgáltatott helyzetben is vagyok. Védtelen mindennel, és mindenkivel szemben. Egy srác a vadon végtelenében, ahol nem kizárt, hogy az életéért kell küzdenie. Ebben pedig nem hiszem, hogy jó lennék.

Olyan érzésem van, mintha figyelnének. Valaki, vagy valami rajtam tartaná a szemét. Már a tisztás közepén járok, nem állhatok meg. A testem átjárja a csontig hatoló félelem, kiráz a hideg, és ledermeszt a tudat, hogy nincs nálam semmi sem, amivel megvédehetném magam.

Körbe fordulok. Az erdőt pásztázom, de nem látok semmit, és senkit. Megállok, és fülelek, ám a táj még mindig néma. Szokatlanul néma, és ettől kiráz a hideg, majd még idegesebb leszek. Úgy érzem magam, mintha egy természetfilmben lennék, melyben a füves puszta közepén legelő zebra békésen rágcsálja a friss, harmatos fűvet, miközben nem is sejti, hogy körülötte rá vadászó oroszlánok csapata készül végezni vele... majd hirtelen neszt hall, felemeli a fejét, riadtan tekint körbe, de akkor már késő. A ragadozók körbe vették, és száguldó vonatként rohannak felé. Futni kezd az életéért, ám a csata már akkor eldőlt, amikor ő még mit sem sejtett a rá leselkedő fenevadakról.

Én pedig most zebraként fülelek, de nem hallok semmit. Talán nincs is ott senki... talán nem figyelnek... talán... és ekkor nyelek egyet. Belém hatol a felismerés, hogy aki idehozott, az biztos figyel. Nincs értelme annak, hogy magamra hagyjon. Tervei vannak, és ha most magamra is hagyott, vissza fog térni. Veszélyben vagyok. Újabb nyelés, újabb felismerés, én pedig egyre szaporább léptekkel tovább indulok. Egyre közelebb érek a tisztás másik végén lévő erdőhöz, mely még ilyen közélről is beláthatatlan. Nekem pedig be kell mennem. Idekint védtelen vagyok. Odabent viszont elrejtőzhetek. Elbújhatok, ha szükséges.

Az erdőhöz érve megállok. Verejtékcseppek futnak végig az arcomon. A hátam mögé pillantok, a tisztás másik felére, arra a helyre, ahol magamhoz tértem. Távolinak tűnik, de nem elég távoli. A lehető legmesszebb kell kerülnöm attól a helytől. Minél távolabb jutok, annál nagyobb biztonságban leszek. Ám a rám váró rengeteg nem tűnik bizalomgerjesztőnek. Csak állok, és bámulom, miközben próbálom léptekre bírni megmakacsolódott lábaimat. Mennem kell. Indulnom... halljátok, indulni kell... nézek a lábaimra, majd magam elé, és bizonytalanul lépek egyet. Lábam alatt letört faágak reccsennek meg, törnek ketté, és kürtölik szét, hogy itt vagyok. A végtelen csendet lépteim alatt recsegő ágak törnek meg. Próbálok nesztelenül haladni, de képtelenség. Minden egyes lépéssel elárurom magam, miközben mögöttem eltűnik a rét, és az erdő sűrűjében találok magam. A fák törzsei szinte érintik egymást. Csupán leheletnyi távolságot tartanak egymás közt, miközben odafent ágaik összegabalyodva akadályozzák meg, hogy a nap sugarai fénnel boríthassák be a sötét talajszintet. Én pedig ebben a félhomályban próbálok egyre beljebb hatolni, miközben csupán pár méterre látok el tisztán... mert az erdő többi részét elrejtja a sötétség. A talajt letört ágak fedik el, fű és egyéb növény csak elvétve akad. Barátságatlan, és félelmetes. Kezdek kételkedni magamban, abban, hogy jó ötlet volt-e ide bejönni? Más választásom viszont nem volt. Odakint látható voltam. Idebent viszont elbújhatok, a recsegő ágak pedig megvédenek. Tudom, ha bárki más van itt rajtam kívül, azt meghallom. Ez viszont nem nyugtat meg. Az pedig végképp nem, hogy nem tudom, hol vagyok, és nem tudom merre is tartok voltaképp. Csak megyek. Nyíl egyenesen előre, bízva abban, hogyha kijutok az erdőből, akkor odakint egy település fog várni. Emberek, akik között biztonságban lehetek. Furcsa gondolat ez, de igaz...

Legszívesebben futnék, olyan gyorsan, amilyen gyorsan csak tudok, de ostobaság lenne. Csupán azt érném el, hogy kimerítem magam, és ezzel a vesztemet okoznám.

Pár perc bóklászás után fénypont kezd derengeni a szemem előtt. Megállok, jobban szemügyre veszem. Egy újabb tisztás, sóhajtok fel, és lépteim szaporázva igyekszem eljutni az erdő széléhez. Nem tudom mi vár ott rám, csak remélem, hogy lesz ott egy út, vagy egy település, vagy bármi, amibe kapaszkodhatok. Jó lenne innen kijutni, és válaszokat kapni. Választ mindenre.

A tisztás fénye egyre nagyobb, és élesebb lesz, miközben az erdőt uraló sötétség lassan visszavonul, én pedig érzem, hogy megmenekültem. Csupán pár méter, és kint vagyok. Nem látom jól a sok fától, hogy mi lehet odakint. Egy pillanatra elképzelem, hogy egy egész stáb vár rám, és ez az egész csak egy nagy átverés, melyet a haverok szerveztek meg. Ott vár két operatőr, egy műsorvezető, és a haverok. Amikor kiérek, akkor pedig mind hangos nevetésbe kezdenek, és azt kiabálják: kész átverés! A baj viszont az, hogy ez nem tréfa, és a tisztáson semmi hasonló nem fog rám várni. Csupán egy csomó fűszál, esetleg egy kóbor állat, ám rajtam kívül erre senki sem jár. Egyedül vagyok. Rohadtul egyedül, és bárki is tette ezt velem, ha megtalálom, tuti elbeszélgetek vele... De csak az erdőt járom, és próbálok kijutni egy olyan szituációból, amibe sosem akartam kerülni. Ám ha innen kijutok, akkor biztosan nem fogok leállni, amíg meg nem tudom, hogy miért is kerültem ide, ebbe a világ végén lévő erdőbe. Ide, ahol rajtam kívül senki sincs. Egy árva lélek sem...

Vagy mégis? Hirtelen megtorpanok, már csak alig két lépés választ el a tisztástól, attól, hogy kijussak az erdőből, amikor megpillantok egy szőke lányt odakint. Nem tudom, mit tegyek. Megállok, és csak nézem. Pár méterre áll tőlem, zaklatottnak tűnik. Többször körbe pillant, olyan mintha... pont olyan, mint én voltam. Ez azonban lehetetlen. Nem lehet, hogy itt hagytak még valakit, vagy mégis? Ha velem megtették, akkor bárkivel meg tehették.

Nyelek egyet, erőt veszek magamon, és elindulok. A lány meghallja a lépteim, felém fordul. Arcáról leolvashatom a rettegést, és a kétségbeesést. Hátrálni kezd, fél tőlem.

- Ne félj -szólok hozzá, és ösztönösen fel tartom a kezem- Nem akarlak bántani.
- Ne gyere közelebb! -ordít rám.
- Jól van -megállok, nem akarom, hogy elfusson,- nem megyek közelebb. Itt maradok.
- Mit akarsz tőlem? -kérdezi bizalmatlanul.
- Semmit -egy pillanatra elhallgatok,- vagyis lenne valami -próbálok nyugodt maradni- Csak azt akarom megtudni, hogy hol vagyok, és merre található a legközelebbi település?
- Nem tudom -most már biztos, hogy ő sem önszántából került ide. Elindulok felé- Maradj ott! -üvölt rám.
- Rendben -állok meg ismét- Noel vagyok. Nem akarlak bántani, csak kijutni innen. Az erdő másik felén ébredtem fel, nem tudom hogyan kerültem ide, és azt sem, hogy hol vagyok.
- Miért kellene hinnem neked? -végig mér. Nem tudom, hogy hisz-e nekem, vagy sem. Talán túlságosan is gyanakvó. A helyében én is az lennék. Nem bíznék senkiben sem. Se bennem, se pedig benne, ám valamiért úgy érzem, hogy tőle nem kell tartanom. Egy cipőben járunk.
- Nos, nézd. Ha akarsz, hiszel nekem, ha akarsz, nem hiszel. Őszinte voltam veled. Ki akarok jutni innen, és ahogy látom, te is ugyanezt akarod. Velem tarthatsz, együtt könnyebb lenne, de ezt neked kell el döntened. Én megyek tovább -elindulok balra. A tisztást erdő veszi körül. Pont olyan, mint amin én ébredtem. A másik felén lévő erdő felé indulok. Ha mindig ugyanabba az irányba haladok, akkor ki kell, hogy jussak innen.

- Várj! -kiált utánam. Megállok, és felé fordulok. Pár másodpercig némán néz rám, majd felém indul, és megáll előttem- Elisabeth vagyok, de szólíts csak Lisinek.

- Ezek szerint hiszel nekem?

- Nem tudom -sóhajt- úgy érzem őszinte vagy, de ez nem jelenti azt, hogy hiszek neked. Ki akarok jutni innen, pont úgy, mint te -elég határozott személyiségnek látszik.

- Most ébredtél te is?

- Pár perce.

- Akkor egyszerre kerültünk ide -mondom ki hangosan a felismerést. Majd nézek végig rajta, és ekkor esik le, hogy ugyanaz az öltözet van rajta is, mint rajtam.

- Tudod, hogy hova mész? -lépdel mellettem.

- Fogalmam sincs. Csak azt tudom, hogy minél messzebb akarok innen kerülni, mert aki ide hozott minket, az bármikor visszajöhet értünk, én pedig nem akarom itt megvárni.

Második fejezet

Hosszan, merengve figyeltem Emmát az asztal másik végéből. Ő a munkájába feledkezett, és észre sem vette, ahogy őt figyelem. Engem pedig ismét hatalmába kerített az a fura, megmagyarázhatatlan érzés. Olyan, mintha mindig is ismertem volna, mintha egész életem során jelen lett volna, pedig csupán alig négy éve ismerem, és vagyunk a legjobb barátok. Szinte az első pillanattól fogva azok lettünk, és azóta sem sikerült senkinek sem elválasztania minket. Én pedig csupán remélni merem, hogy sosem lesz senki, akinek ez sikerülhet. Félek őt elveszíteni. Félek attól, hogy nélküle kelljen létezniem. Egyszerűen nem akarok. Képtelen lennék rá. Ő a legjobb része az életemnek, és ha elveszíteném, akkor abba belehalnék. Ő az én csodám. A lány, a nő, aki képes egyben tartani. Egy véletlennek köszönhetően ismertem meg négy évvel ezelőtt egy őszi, szombat délutánon. A kolléganőm lázas lett, a főnök pedig megkért, hogy ugorjak be helyette, és írjam meg azt a cikket a mesébe illő tortákról. Én persze ellenkeztem. Semmi kedvem nem volt hozzá, és amúgy is éppen benne voltam egy másik sztoriban, ami minden időm, és energiám lekötötte. Dönteni viszont nem dönthettem. Az újság, és a szponzori kapcsolatok kusza hálója, amit szinte senki sem lát át, megpecsételte a sorsomat. Muszáj volt elmennem, én pedig dühösen, frusztráltan léptem be az Amanda Clark Galériába, ahol rengeteg szebbnél szebb, és kívánatosabbnál kívánatosabb torta különlegesség fogadott. Elég volt csupán rájuk nézni, és máris összefutatott a nyál a számban... Aztán megláttam őt. A gyönyörű barna bőrű, hosszú göndör, barna hajú lányt, aki kicsit feszélyezve mosolygott a saját alkotása mögött. A mosolya egyből magával ragadott, én pedig nem akartam mást, csak megismerni őt. A vékony, fiatal, csodaszép lányt, aki inkább tűnt modellnek, mint sem cukrásznak... A többi pedig már történelem. Életem legjobb döntése volt, hogy vele csináljak riportot. Nem csak egyet, hanem még kettőt is. Ezek pedig közelebb hoztak minket egymáshoz. Beszélgetni kezdtünk. Őszintén, bizalmasan, úgy, mint ahogy előtte senki mással. Ez pedig olyan szintű kölcsönös megértéshez vezetett, hogy hamar a legjobb barátok lettünk, és ez a barátság azóta is kitart. Én pedig azt remélem, hogy mindig ki is fog tartani. Még sohasem volt rám senki sem ekkora hatással, és soha nem is lesz.